

ΠΟΛΛΑ ΠΑΙΔΙΑ Β'

Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ

Ἡ δημόσια τελετουργία ἔχει ἑπτὰ ἱεροτελεστικά καὶ κρατᾷ τρία μερόνυχτα.

* ΟΥΔΟΟ ΙΕΡΟΤΕΛΕΣΤΙΚΟ

Οἱ Πατέρες τρέφουν τὰ Παιδιά μὲ τροφή πού ἔφεραν μαζί τους.

* Προτοῦ νὰ φάει κανεὶς, οἱ σκέψεις τῶν Πατέρων καὶ τῶν Παιδιῶν πρέπει νὰ στραφοῦν πρὸς τὸν Τιράγου, τὸν πατέρα ὅλων τῶν πραγμάτων... Ὅλες οἱ δυνάμεις πού εἶναι στὸν οὐρανὸ καὶ ὅλες αὐτὲς πού εἶναι πάνω στὴ γῆ ἀντλοῦνται ἀπ' τὴν μεγάλη δύναμη τοῦ Τιράγου ἅτιους. Εἶναι ὁ πατέρας ὅλων τῶν πραγμάτων, ὁρατῶν καὶ ἀόρατων. Εἶναι ὁ πατέρας ὅλων τῶν δυνάμεων πού ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ τὰ Χάκο. Εἶναι ὁ πατέρας ὅλων τῶν κάτω δυνάμεων, αὐτῶν πού μποροῦν νὰ πλησιάσουν τὸν ἄνθρωπο. Εἶναι ὁ πατέρας ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ διαιωνίζει τὴ ζωὴ τῆς φυλῆς μὲ τὸ δῶρο τῶν παιδιῶν. Ἔτσι τραγουδᾷμε τὸν πατέρα σας, ἐννοώντας τὸν πατέρα ὅλων τῶν ἀνθρώπων παντοῦ, τὸν πατέρα ὅλων τῶν πραγμάτων πού βλέπουμε καὶ ἀκοῦμε καὶ ἀγγίζουμε.

Μετὰ τὰ τραγούδια τρέφουν οἱ Πατέρες τὰ Παιδιά, γιατί

* εἶναι τὸ καθήκον τοῦ πατέρα νὰ ἐξασφαλίζει τροφή στὸ παιδί του καὶ νὰ μὴ συμμετέχει στὸ φαῖ μέχρι νὰ χορτάσει τὸ παιδί.

Ὅταν μείνουν οἱ Πατέρες μόνοι, τρῶνε τὸ βραδινὸ τους φαῖ.

* ἘΝΑΤΟ ΙΕΡΟΤΕΛΕΣΤΙΚΟ

Μὲ τὸ ἑνατο ἱεροτελεστικὸ ἀρχίζει τὸ κύριο μέρος τῆς ἱεροτελεστίας. Ὅταν βασιλέψει ὁ ἥλιος καὶ λάμπουν τ' ἀστέρια στὸ σκοτάδι, τὰ Χάκο ὑψώνονται ψηλὰ καὶ οἱ τραγουδιστὲς μὲ τὰ τύμπανα ἀκολουθοῦν ἀργὰ τὰ Χάκο γύρω ἀπ' τὴν κατοικία τραγουδώντας τὴν ἐπὶ κλησὴν στὰ Ὁράματα:

* Ἀγία Ὁράματα !/ Ἐδῶθε ἐλάτε, σᾶς ἱκετεύουμε, ἐλάτε σ' ἐμᾶς/ φέρνοντας μαζί σας τὴ χαρά/ ἐλάτε, ὦ ἐλάτε σ' ἐμᾶς, ἅγια Ὁράματα,/ φέρνοντας μαζί σας τὴ χαρά.

Τὰ Ὁράματα πού ἔρχονται ἀπὸ ψηλά, στέλνονται ἀπ' τὸν Τιράγου ἅτιους. Οἱ κατώτερες δυνάμεις ἔρχονται σ' ἐμᾶς σὲ Ὁράματα. Μᾶς δίνεται δύναμη μέσα ἀπ' τὰ Ὁράματα. Ὅλες οἱ ὑποσχέσεις πού συνοδεύουν τὰ Χάκο θὰ γίνουν γιὰ μᾶς ἐνεργές μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Τὰ Ὁράματα ἔρχονται πολὺ εὐκολὰ τὴ νύχτα· τὰ πνεύματα ταξιθεύουν καλύτερα αὐτὴ τὴν ὥρα.

Τὰ Ὁράματα ἔρχονται ἀπὸ τὴν κατοικία τους ψηλὰ πάνω ὀδηγημένα ἀπὸ τὰ πνεύματα τῶν πουλιῶν πού εἶναι στὶς θέργες. Ἐρχονται στὴν κατοικία καὶ μπαίνουν.

* Καθὼς περπατᾷμε, τὰ Ὁράματα περπατᾷνε γεμίζον ὅλο τὸ χῶρο μέσα στὴν κατοικία· εἶναι παντοῦ ὁλόγυρά μας (...) ἀγγίζουν τὰ Παιδιά, τ' ἀγγίζουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ μὲ τ' ἀγγιγμά τους τοὺς δίνουν ὄνειρα, πού θὰ τοὺς φέρουν ὑγεία, δύναμη, εὐτυχία καὶ ὅλα τὰ καλά. Τὰ Ὁράματα τοὺς ἀγγίζουν ὅλους ὅσοι εἶναι στὴν κατοικία, γι' αὐτὸ εἶναι καλὸ νὰ εἶσαι ἐκεῖ, νὰ σ' ἀγγίξουν τὰ Ὁράματα (...) Ἐνα

Ένα τὰ Παιδιά πάνε στὰ σπίτια τους καὶ τὰ ὄνειρα ποὺ ἔφεραν τὰ ὁράματα ποὺ συνοδεύουν τὰ Χάκο πάνε μαζί τους γιὰ νὰ φέρουν χαρὰ στὶς καρδιές τους.

Δέκατο ἱεροτελεστικό

* Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἱεροτελεστίες γιὰ τὸ χαιρετισμὸ τῆς αὐγῆς. Ὁ Κούραχος κι ὁ ἀρχηγὸς τῶν Πατέρων ξαγρύπνησαν περιμένοντας νὰ ξημερώσει.

* Καθὼς ἡ νύχτα τελειώνει, ὁ Κούραχος προστάζει τὸ βοηθὸ του νὰ ὑψώσει τὰ δέρματα ποὺ κρέμονται στὶς ἐξωτερικὲς καὶ ἐσωτερικὲς πόρτες τῆς μακριᾶς εἰσόδου τῆς κατοικίας καὶ νὰ πάει ἔξω γιὰ νὰ περιμένει νὰ δεῖ τὴν πρώτη λάμψη τοῦ φωτός.

* Ὄταν ἀρχίζει ὁ πρωινὸς ἀέρας νὰ φυσάει, τὰ sacra ὑψώνονται καὶ τραγουδοῦν τὴ γέννηση τῆς Αὐγῆς.

* Καλοῦμε τὴ Μητέρα Γῆ, ποὺ συμβολίζεται ἀπὸ τὸ ντρουμπούκι. Κοιμόταν κι ἀναπαύονταν ὅλη τὴ νύχτα. Τῆς ζητᾶμε νὰ ξυπνήσει, νὰ κινηθεῖ, νὰ σηκωθεῖ, γιὰτὶ τὰ σημάδια τῆς αὐγῆς φαίνονται στὴν ἀνατολὴ κι ἔχει ἔρθει ἡ ἀνάσα τῆς νέας ζωῆς (...). Ἡ Μητέρα Γῆ εἶναι ἡ πρώτη ποὺ καλεῖται νὰ ξυπνήσει γιὰ νὰ δεχτεῖ τὴν ἀνάσα τῆς νέας μέρας.

Ἡ Μητέρα Γῆ ἀκούει τὸ κάλεσμα· κινεῖται, ξυπνάει, σηκώνεται, αἰσθάνεται τὴν ἀνάσα τῆς νεογέννητης Αὐγῆς. Τὰ φύλλα καὶ τὸ χορτάρι ταραζοῦνται· ὅλα κινοῦνται ἀπὸ τὴν ἀνάσα τῆς νέας μέρας· παντοῦ ἀνανεώνεται ἡ ζωὴ. Αὐτὸ εἶναι μεγάλο μυστήριο· μιλάμε γιὰ κάτι πολὺ ἱερό, μὴν ποὺ συμβαίνει κάθε μέρα.

Καλοῦμε τὴν Κάγουας νὰ ξυπνήσει, νὰ κινηθεῖ, νὰ σηκωθεῖ. Ἡ Κάγουας κοιμόταν κι ἀναπαύονταν ὅλη τὴ νύχτα. Ἡ Κάγουας συμβολίζει τὶς κατώτερες δυνάμεις ποὺ κατοικοῦν πάνω ψηλά, αὐτὲς ποὺ στέλνονται ἀπ' τὸν Τιράγουα ἄτιους νὰ μᾶς φέρουν βοήθεια. Ὅλες αὐτὲς οἱ δυνάμεις πρέπει νὰ ξυπνήσουν καὶ νὰ σηκωθοῦν, γιὰτὶ ἡ ἀνάσα τῆς νέας ζωῆς τῆς Αὐγῆς εἶναι πάνω τους. Ὁ ἀητὸς πετάει ἐκεῖ ποὺ κατοικοῦν αὐτὲς οἱ δυνάμεις καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπικοινωνήσει μαζί της. Τὴ νέα ζωὴ τῆς νέας μέρας τὴ νιώθουν αὐτὲς οἱ δυνάμεις καὶ μαζί ἡ Μητέρα Γῆ κάτω. Ἡ Κάγουας, ὁ καστανὸς ἀητὸς, ὁ ἀγγελιοφόρος τῶν ἐπάνω δυνάμεων, τώρα στέκεται μέσα στὴν κατοικία καὶ μιλάει. Ὁ Κούραχος ἀκούει τὴ φωνή της καθὼς τοῦ λέει τί σημαίνουν τὰ σημάδια τῆς ἀνατολῆς (...). Ὁ Κούραχος ἀπαντᾷ στὴν Κάγουας. Τῆς λέει πὼς καταλαβαίνει τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶπε ὅταν στεκόταν ἐκεῖ μέσα στὴν κατοικία, πὼς τώρα καταλαβαίνει τὴ σημασία τῶν σημαδιῶν τῆς ἀνατολῆς· πὼς ἡ Νύχτα εἶναι ἡ μητέρα τῆς Μέρας, πὼς μὲ τὴ δύναμη τοῦ Τιράγουα ἄτιους ποὺ κινεῖται πάνω στὸ Σκοτάδι δίνει αὐτὴ γέννηση στὴν Αὐγὴ. Ἡ Αὐγὴ εἶναι παιδί τοῦ Τιράγουα ἄτιους. Δίνει τὴν εὐλογία τῆς ζωῆς· ἔρχεται νὰ ξυπνήσει τὸν ἄνθρωπο, νὰ ξυπνήσει τὴ Μητέρα Γῆ κι ὅλα τὰ ζωντανὰ γιὰ νὰ δεχθοῦν τὴ ζωὴ, τὴν ἀνάσα τῆς Αὐγῆς ποὺ γεννιέται ἀπ' τὴ Νύχτα μὲ τὴ δύναμη τοῦ Τιράγουα ἄτιους.

* Τὰ λόγια δὲν τὰ λένε ὅλα ὅσα σημειώνει τὸ τραγούδι· τὸ νόημα ἔχει φτάσει ὥς ἐμᾶς ἀπ' τοὺς πατέρες μας καὶ μπορεῖ νὰ διδαχτεῖ σὲ κάθε σοβαρὸ ἄνθρωπο ποὺ πραγματικὰ ἐπιθυμεῖ νὰ τὸ μάθει.

Μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ Πρωينوῦ Ἄστρου, ποὺ τὴν περίμενε ἕνας βοηθός, τραγουδιέται τὸ δεῦτερο τραγούδι.

* Ἀργὰ μὲ θαθὺ σεβασμὸ, γιὰτὶ τραγουδᾶμε πράγματα πολὺ ἱερά.

* Τὸ Πρωινὸ Ἄστρο εἶναι σὰν ἄντρας· εἶναι βαμμένος κόκκινος ὀλόκληρος· αὐτὸ

είναι τὸ χρώμα τῆς ζωῆς. Φοράει στιβάνια καὶ πάνω του εἶναι τυλιγμένος ἕνας μανδύας. Πάνω στὸ κεφάλι του εἶναι ἕνα μαλακὸ χνουδάτο πούπουλο ἀητοῦ θαμμένο κόκκινο. Αὐτὸ τὸ πούπουλο παριστάνει τὸ μαλακὸ ἐλαφρὸ σύννεφο ποὺ εἶναι ψηλὰ στὸν οὐρανὸ καὶ τὸ κόκκινο εἶναι τὸ ἄγγιγμα τῆς ἀχτίδας τοῦ ἐρχόμενου ἡλίου. Τὸ μαλακὸ χνουδάτο πούπουλο εἶναι τὸ σύμβολο τῆς ἀνάσας καὶ τῆς ζωῆς.

Τὸ ἄστρο ἔρχεται ἀπὸ μεγάλη ἀπόσταση, πολὺ μακριὰ γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ δοῦμε ἀπὸ ποῦ ξεκινάει. Στὴν ἀρχὴ μόλις μποροῦμε νὰ τὸ δοῦμε· τὸ χάνουμε ἀπ' τὰ μάτια μας, εἶναι τόσο μακριὰ· μετὰ τὸ ξαναβλέπουμε, γιατί ἔρχεται σταθερὰ πρὸς ἐμᾶς συνέχεια. Τὸ βλέπουμε νὰ πλησιάζει· ἔρχεται ὅλο καὶ πιὸ κοντά· τὸ φῶς του γίνεται ὅλο καὶ πιὸ δυνατό (...).

Τὸ Πρωινὸ Ἄστρο ἔρχεται ἀκόμη πιὸ κοντὰ καὶ τώρα τὸν βλέπουμε νὰ στέκεται ἐκεῖ στὰ οὐράνια, ἕνας γερὸς ἄντρας ποὺ λάμπει ὅλο καὶ πιὸ πολὺ. Τὸ μαλακὸ πούπουλο ποὺ εἶναι στὰ μαλλιά του κινεῖται ἀπ' τὴν ἀνάσα τῆς νέας μέρας καὶ ἡ ἀκτίνα τοῦ ἡλίου τὸ βάφει μὲ χρώματα. Καθὼς στέκεται ἐκεῖ τόσο λαμπρὸς, μᾶς φέρνει δύναμη καὶ νέα ζωή.

Καθὼς τὸν κοιτάμε γίνεται λιγότερο λαμπρὸς· ὑποχωρεῖ, πηγαίνοντας πάλι στὴν κατοικία του ἀπ' ὅπου ἦρθε. Τὸν βλέπουμε νὰ ἐξαφανίζεται, νὰ χάνεται ἀπ' τὰ μάτια μας. Μᾶς ἄφησε μὲ τὸ δῶρο τῆς ζωῆς ποὺ ὁ Τираγούνα ἄτιους τὸν ἔστειλε νὰ μᾶς χορηγήσει (...). Ἡ μέρα ζυγώνει πίσω του, προχωρώντας στὸ μονοπάτι τοῦ Πρωινοῦ Ἄστρου καὶ τῆς Αὐγῆς (...).

Τὸ ἐπόμενο τραγοῦδι εἶναι ἕνας παιάνας στὸ φῶς τῆς μέρας.

* Τραγουδάμε αὐτὸ τὸ τραγοῦδι μὲ δυνατὴ φωνή· εἴμαστε χαρούμενοι. Φωνάζουμε: «Τὸ φῶς τῆς μέρας ἦρθε! Νὰ ἡ Μέρα! Τὸ φῶς εἶναι πάνω στὴ γῆ (...). Ἐπισκεπτόμαστε τὰ Παιδιά· τὰ καλοῦμε νὰ ζυπνήσουν... Λέμε στὰ Παιδιά πὼς ὅλα τὰ ζῶα ἔχουν ζυπνήσει. Ἐρχονται ἀπ' τὰ μέρη ποὺ κοιμόνταν. Τὸ ἐλάφι τὰ ὀδηγεῖ. Ἐρχονται ἀπ' τὸ καταφύγιό της φέρνοντας τὰ μικρὰ της στὸ φῶς τῆς μέρας. Οἱ καρδιές μας εἶναι χαρούμενες καθὼς τραγουδάμε: «Τὸ Φῶς τῆς μέρας ἦρθε! Νὰ τὸ φῶς τῆς μέρας!»

Ὁ ἥλιος δὲν ἔχει ἀκόμη φανεῖ. Στέλνονται ἀπεσταλμένοι νὰ ζυπνήσουν ὅλα τὰ Παιδιά.

Ἐντέκατο ἱεροτελεστικὸ

Ἡ δευτέρη μέρα τῆς Δημόσιας Τελετουργίας εἶναι ἀφιερωμένη στὴν ἐπίκληση τοῦ ἡλίου, τοῦ σερνικοῦ στοιχείου τῆς φύσης. Ἀκολουθεῖται ἡ πορεία του ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ εἰδικὰ τραγοῦδια γιὰ κάθε θέση του.

* Ὅποιος ἀγγιχθεῖ ἀπὸ τίς πρῶτες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου τὸ ξημέρωμα δέχεται νέα ζωὴ καὶ ρώμη ποὺ ἔχουν φερθεῖ κατευθεῖαν ἀπὸ τὴν ἐπάνω δύναμη. Οἱ πρῶτες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου εἶναι σὰ νέος ἄντρας, δὲν ἔχουν ἀκόμη ξοδέψει τὴν ὁρμὴ τους ἢ γεράσει (...). Σκεφτόμαστε τὸν ἥλιο, ποὺ ἔρχεται κατευθεῖαν ἀπ' τὸν Τираγούνα ἄτιους, τὸν πατέρα τῆς ζωῆς, καὶ τὴν ἀκτίνα του σὰ φορέα τῆς ζωῆς. (Εἶδες αὐτὴ τὴν ἀκτίνα καθὼς ἐρχόταν μέσα ἀπὸ μιὰ μικρὴ τρύπα ἢ χαραμίδα). Ἐνῶ τραγουδάμε, αὐτὴ ἡ ἀκτίνα μπαίνει ἀπ' τὴν πόρτα τῆς κατοικίας νὰ φέρεי ρώμη καὶ δύναμη σ' ὅσους εἶναι μέσα (...).

Καθὼς ὁ ἥλιος ἀνεβαίνει ψηλότερα, ἡ ἀκτίνα ποὺ εἶναι ὁ ἀπεσταλμένος του κάθεται στὴν ἄκρη τοῦ κεντρικοῦ ἀνοιγματος τῆς στέγης τῆς κατοικίας, ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω ἀπ' τὴν ἐστία. Βλέπουμε τὸ σημεῖο, τὸ σημάδι τοῦ ἀγγιγματοῦ της καὶ ξέρωμε πὼς ἐκεῖ εἶναι ἡ ἀκτίνα. Ἡ φωτιὰ κρατᾷ μιὰ σπουδαία θέση μέσα στὴν κατοικία (...) Ὁ Πατέρας Ἡλίου στέλνει τὴ ζωὴ μὲ τὸν ἀπεσταλμένο του σ' αὐ-

τή την κεντρική θέση της κατοικίας (...).

Καθώς ο ήλιος ανεβαίνει ψηλότερα (...) ή ακτίνα κατεβαίνει τώρα μέσα στην κατοικία. Κοιτάμε το σημείο που κάθισε. Κινείται πάνω απ' την άκρη του ανοίγματος από πάνω απ' την έστια και κατεβαίνει μέσα στην κατοικία και τραγουδάμε πώς ή ζωή θα ρθει απ' τον πατέρα μας τον "Ηλιο με τον απεσταλμένο του, την ακτίνα (...).

Τώρα το σημείο περπατάει έδω κι εκεί μέσα στην κατοικία αγγίζοντας διάφορες μεριές. Ξέρουμε πώς ή ακτίνα θα φέρει ρώμη και δύναμη απ' τον πατέρα μας τον "Ηλιο καθώς περπατάει μέσα στην κατοικία. Οι καρδιές μας είναι χαρούμενες κι ευγνώμονες καθώς τραγουδάμε (...).

"Όταν το σημείο αγγίζει το δάπεδο σταματάμε το τραγούδι και δέν αρχίζουμε μέχρι το απόγευμα, έτσι που το τραγούδι μας να μπορεί να συνοδέψει την ακτίνα καθώς αφήνει την κατοικία, αγγίζει τους λόφους και τέλος ξαναγυρίζει στον ήλιο (...).

Το απόγευμα (...) παρατηρούμε πώς το σημείο έχει προχωρήσει γύρο - γύρο στην κατοικία, καθώς ο ήλιος έχει περάσει πάνω απ' τα ουράνια (...). Μετά από λίγο βλέπουμε το σημείο ν' αφήνει το δάπεδο της κατοικίας και ν' ανεβαίνει προς τα πάνω, προς το άνοιγμα από πάνω απ' την έστια, απ' όπου μπήκε το πρωί (...). Αργότερα, όταν ο ήλιος θυθίζεται στη δύση, ο τόπος είναι μέσα στον ήλιο, μόνο στις κορφές των λόφων προς την ανατολή μπορεί το σημείο, το σημάδι του αγγιγματος της ακτίνας να φανεί (...). Η ακτίνα του Πατέρα "Ηλιου που αναπνέει ζωή στέκεται στην άκρη των λόφων. Θυμόμαστε πώς το πρωί στεκόταν στην άκρη του ανοίγματος της στέγης της κατοικίας πάνω απ' την έστια: τώρα στέκεται στην άκρη των λόφων που σάν τους τοίχους της κατοικίας περικλείουν τον τόπο όπου οι άνθρωποι ζουν (...).

"Όταν το σημείο, το σημάδι της ακτίνας, ο απεσταλμένος του πατέρα μας του "Ηλιου, αφήσει τις κορφές των λόφων και φύγει από τα μάτια μας (...) ξέρουμε πώς ή ακτίνα που στάλθηκε να μᾶς φέρει ρώμη έχει τώρα γυρίσει πίσω στον τόπο απ' όπου ήρθε. Είμαστε ευγνώμονες στον πατέρα μας τον "Ηλιο γι' αυτό που μᾶς έστειλε με την ακτίνα του.

Ἀνάμεσα στους πρωινούς κι απογευματινούς ψαλμούς στον ήλιο υπάρχουν μερικά έπεισοδιακά τραγούδια.

Δωδέκατο Ιεροτελεστικό

Το βράδυ της ίδιας μέρας, στο Δωδέκατο Ἱεροτελεστικό, λέγεται τραγουδιστά ή δραματική προέλευση των τελετών.

* Ἐχουμε διδαχτεί πώς σ' δράμα στους πατέρες μας ειπώθηκε πώς να φτιάξουν τις φτερωμένες βέργες, πώς να τις χρησιμοποιούν, πώς να τις κουνᾶνε σύμφωνα με τα τραγούδια, έτσι που να κινοῦνται σάν τὰ φτερά του πουλιού που πετάει. Σὲ δράμα ειπώθηκε στους πατέρες μας πώς μπορούσαν να κάνουν ἕνα ἄνθρωπο που δέν ήταν σωματικὸς τοσους ἀπόγονος να γίνει Γιδς, να δεθεῖ μαζί τους μ' ἕνα δεσμὸ τόσο γερό όσο ο φυσικὸς δεσμὸς ἀνάμεσα στον πατέρα και τὸ γιό.

Τὰ δράματα, λέει ο Κούραχους παρακάτω, ἔρχονται μέσα στη νύχτα, γιατί τὰ πνεύματα μπορούν να ταξιδέψουν καλύτερα τὴ νύχτα ἀπὸ τὴν ἡμέρα. Τὰ δράματα ἔρχονται ἀπὸ τὸ Κατάσα, τὸν τόπο όπου κατοικοῦν. Αὐτὸς ὁ τόπος εἶναι ψηλὰ στον οὐρανὸ, ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ κεῖ που ὁ Τιράγουα ἔτιους καθόρισε τὸν τόπο κατοικίας τῶν κατώτερων δυνάμεων. Τὸ Κατάσα, εἶναι κοντὰ στον τόπο τῆς κατοικίας τῶν κατώτερων δυνάμεων, έτσι που μπορούν να καλέσουν κάθε δράμα που θέλουν

νά στείλουν σέ μᾶς. "Όταν ἓνα δράμα στέλνεται ἀπ' τὶς δυνάμεις, κατεβαίνει καὶ πάει στὸ πρόσωπο ποὺ ὑποδείχτηκε, ποὺ βλέπει τὸ δράμα κι ἀκούει ὅ,τι ἔχει αὐτὸ νὰ πεῖ· μετὰ, καθὼς ἡ μέρα πλησιάζει, τὸ δράμα ἀνεβαίνει στὸν τόπο κατοικίας του, στὸ Κατάσα, καὶ ἀναπαύεται μέχρι νὰ ξανακαλεστεῖ.

Τὰ τραγούδια τοῦ Δωδέκατου Ἱεροτελεστικοῦ θυμίζουν μὲ μνημονικὲς νύξεις τὶς ἀποκαλύψεις στοὺς ἐμπνευσμένους ἀνθρώπους.

* Τὸ ἐπόμενο τραγούδι λέει γιὰ ἓναν ἄνθρωπο στὸν ὁποῖο ἡ Μητέρα Ἀραποσίτι ἤρθε σ' ὄνειρο· ἔγινε πολὺ παλιά. Τὸ τραγούδι καὶ ἡ ἱστορία εἶναι πολὺ παλιά κι ἔχουν ἔρθει σέ μᾶς ἀπὸ τοὺς πατέρες μας, ποὺ ξέρανε αὐτὴ τὴν τελετουργία. Ἡ Μητέρα Ἀραποσίτι μίλησε σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο στ' ὄνειρό του. Δὲν μᾶς ἔχει εἰπωθεῖ τί τοῦ εἶπε, ἀλλὰ ὅταν ζῦπνησε ξεκίνησε νὰ βρεῖ τὸν ἄνθρωπο ποὺ φύλαγε ἓνα ἱερὸ κουτί μὲ τὸ ντρουμπόυκι τοῦ ἀραποσιτιοῦ. Καθὼς περπατοῦσε συνάντησε ἓναν ἄνθρωπο καὶ τὸν ρώτησε! «Εἶναι μακριὰ ἡ κατοικία μὲ τὸ ἀραποσίτι;» Ὁ ἄνθρωπος ἔδειξε μιὰ κατοικία σέ κάποια ἀπόσταση καὶ εἶπε: «Εἶναι ἐκεῖ μέσα». Τότε ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶδε τὸ ὄνειρο περπάτησε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος. "Όταν μπήκε στὴν κατοικία εἶδε ἓνα κουτί νὰ κρέμεται σ' ἓνα ἀπὸ τοὺς στύλους καὶ ρώτησε τὸ φύλακα ἂν εἶχε μέσα τὸ ἱερὸ ντρουμπόυκι καὶ πῆρε τὴν ἀπάντηση πὼς τὸ εἶχε μέσα. Τότε πῆρε τὸ τιμπόυκι του καὶ πρόσφερε καπνὸ καὶ προσευχὴ μπροστὰ στὸ ἀραποσίτι· ἐπειδὴ ἡ Μητέρα Ἀραποσίτι εἶχε φανεῖ σ' αὐτὸν σ' ὄνειρο καὶ τοῦ εἶχε μιλήσει ἤρθε νὰ τῆς προσφέρει τὸν σεβασμὸ του.

Τὸ τραγούδι γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία εἶναι τὸ παρακάτω :

* Καθὼς ξαπλωμένος κοιμόμουν, καθὼς ξαπλωμένος ὄνειρευόμουν, πέρα ἀπὸ μακριὰ ἤρθε κάποια ζυγώνοντας, κάποια ποὺ δὲν εἶχα ξαναδεῖ ποτέ, μὰ ὅταν ἡ φωνὴ της μίλησε σέ μένα, στὴ στιγμή τὴ γνώρισα

—ὦ ! ἦταν ἡ Μητέρα μας, αὐτὴ ποὺ ξέρομε.

Σηκώθηκα ἀπ' τὸν ὕπνο, θυμώντας τ' ὄνειρό μου·

τὰ λόγια της στοχάστηκα, λόγια τῆς μητέρας μας.

Τότε ρώτησα τὸν καθένα ποὺ συναντοῦσα : Πές μου, πόσο μακριὰ εἶναι τάχα τὸ ἱερὸ κουτί ; "Όταν τὸ βρήκα

γλυκὸ καπνὸ πρόσφερα στὴ Μητέρα μας.

Δέκατο τρίτο Ἱεροτελεστικὸ

Τὰ τραγούδια τῆς δεύτερης μέρας γιὰ τὸ σερνικὸ στοιχεῖο, τὸν Πατέρα "Ἡλιο, χρησιμεύουν σὰν εἰσαγωγὴ γιὰ τὴν ἐπίκληση στὸ θηλυκὸ στοιχεῖο, τὴ Μητέρα Γῆ, τὴν τρίτη μέρα. Πρὶν ἀπ' αὐτὸ τὰ Παιδιά προσφέρουν, ὅπως ἔκαναν οἱ προπάτορές τους, ἓνα ἱερατικὸ γεῦμα ἀπὸ ἀραποσίτι. Τραγουδοῦν ὕμνους στὸν Τιράγουα «θυμᾶμενοι πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ πατέρας τοῦ "Ἡλιου ποὺ στέλνει τὴν ἀκτίνα καὶ τῆς Γῆς ποὺ γεννάει». Μετὰ ἔρχεται τὸ τραγούδι πρὸς τὴ γῆ ποὺ ἀρχίζει ἔτσι : «Νᾶ ! Ἐδῶ κοιτάται ἡ Μητέρα Γῆ, στ' ἀλήθεια κοιτάται ἐδῶ γιὰ νὰ γεννάει καὶ δίνουμε εὐχαριστίες ποὺ αὐτὸ εἶναι ἔτσι». Τὰ δῶρα τῆς γῆς ἀναφέρονται στροφὴ τὴ στροφὴ. Πρῶτα τὰ χωράφια, «ὅπου ὁ σπόρος βάζεται μέσα στὴ Μητέρα Γῆ καὶ αὐτὴ γεννάει τὸ ἀραποσίτι» μετὰ τὰ δέντρα καὶ τὰ δάση ἀπ' ὅπου θγαίνουν «ἡ στέγη καὶ ἡ φωτιά» καὶ τέλος τὸ νερὸ — πηγές, ρέματα, ποτάμια — ποὺ συμβολίζει τὴ συνέχεια τῆς ζωῆς.

Μετὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ τραγούδι ὁ Κούραχος ἀπευθύνεται στὰ Παιδιά :

* Παιδιά μου, οἱ πατέρες σας ἀκούνε αὐτὸ ποὺ ἔχω νὰ πῶ. Χτὲς θυμηθήκαμε τὸν πατέρα μας τὸν "Ἡλιο, σήμερα θυμῶμαστε τὴ μητέρα μας τὴ Γῆ καὶ σήμερα

ὁ Τιράγουα ἔχει καθορίσει πὼς πρέπει νὰ μάμουμε γι' αὐτὰ τὰ πράγματα ποὺ μᾶς παραδόθηκαν. Ὁ Τιράγουα τώρα θὰ καπνίσει ἀπὸ τὴ θέργα τοῦ καστανοῦ ἀητοῦ, τὴν Κάγουας, τὴ μητέρα μας, καὶ σεῖς, τὸ ἴδιο, θὰ καπνίστε ἀπ' αὐτὴν».

Μετὰ γίνεται ἡ προσφορά τοῦ καπνοῦ κι ὕστερα ἀπ' αὐτὸ καθένα ἀπ' τὰ Παιδιά καπνίζει ἀπ' τὸ τσιμπούκι». Αὐτὴ εἶναι μιὰ ἱερὴ πράξη καὶ δίνει ζωὴ στὸ λαό. Αὐτὴ τὴ μέρα (ἔχι ὀρισμένη ὥρα, ἐκτὸς ἀπ' τὸ ὅτι τὸ τραγοῦδι τῆς κουκουβάγιας πρέπει νὰ τραγουδιστεῖ τὴ νύχτα) ἔρχονται τὰ τραγοῦδια τῶν πουλιῶν.

* Τὰ τραγοῦδια γιὰ τὰ πουλιὰ ἀρχίζουν μὲ τὸ ἀθρό, γι' αὐτὸ τὸ τραγοῦδι τῆς φωλιάς τοῦ πουλιοῦ ὅπου βρίσκονται τ' ἀθρά τραγουδιέται πρῶτο. Μετὰ ἀπ' αὐτὸ τραγουδάμε γιὰ τὰ πουλιὰ ποὺ εἶναι μὲ τὰ Χάκο, ἀπ' τὸ μικρότερο πρὸς τὸ μεγαλύτερο. Αὐτὰ τὰ τραγοῦδια ἔχουν σκοπὸ νὰ διδάξουν τὸ λαὸ νὰ φροντίζουν τὰ παιδιὰ τους, ἀκόμη καὶ πρὶν νὰ γεννηθοῦν. Διδάσκουν ἀκόμη τὸ λαὸ νὰ εἶναι εὐτυχημένοι κι εὐγνώμονες. Ἀκόμη ἐξηγοῦν πὼς ἔγινε καὶ ἤρθαν τὰ πουλιὰ πάνω στὶς φτερωμένες θέργες καὶ γιατί μποροῦν νὰ βοηθήσουν τὸ λαό.

Τὸ τραγοῦδι τῆς Φωλιάς τοῦ Πουλιοῦ διηγεῖται τὴν ἱστορία ἐνὸς ἀνθρώπου ποὺ ὄρηκε τὴ φωλιά ἐνὸς πουλιοῦ στὸ χορτάρι.

* Σταμάτησε νὰ κοιτάξει τὴ μικρὴ φωλιά τὴ συμμαζεμένη ἀναπαυτικὰ καὶ ζεστά καὶ παρατήρησε πὼς εἶχε ἔξι ἀθρά καὶ πὼς ἓνας ἤχος ἀπὸ φωνοῦλες ἐρχόταν ἀπὸ μερικὰ ἀπὸ αὐτά. Ἐνῶ κοίταζε, ἓνα κουνήθηκε καὶ σὲ λίγο ἓνα μικροῦλι ράμφος ἔσπασε τὸ κέλυφος θγάζοντας μιὰ διαπερατικὴ φωνή. Ἀμέσως οἱ γονεῖς ἀπάντησαν καὶ κοίταζε ψηλὰ νὰ δεῖ ποῦ ἦταν. Δὲν ἦταν μακριὰ· πετοῦσαν ἓνα γύρο γυρεύοντας τροφὴ τερετίζοντας στὸ ἓνα στὸ ἄλλο καὶ μετὰ καλώντας τὸ μικρὸ ποῦ ἦταν στὴ φωλιά (...). Μετὰ ἀπὸ πολλὰς μέρες θέλησε νὰ ξαναδεῖ τὴ φωλιά. Πῆγε λοιπὸν στὸ μέρος ποῦ τὴν εἶχε βρεῖ, κι ἦταν ἐκεῖ ἀσφαλισμένη ὅπως τὴν εἶχε ἀφήσει. Ὅμως εἶχε γίνεῖ μιὰ ἀλλαγὴ. Ἦταν τώρα γεμάτη ὀλόκληρη ἀπὸ πουλάκια ποὺ ἀνοίγαν τὰ φτερά τους, ζυγιάζονταν στὰ ποδαράκια τους κι ἔτοιμάζονταν νὰ πετάξουν, ἐνῶ οἱ γονεῖς τους μ' ἔνθαρρυντικὲς φωνὲς παρακινούσαν χαϊδευτὰ τὰ σκαροῦδια νὰ τολμήσουν τὸ πέταγμα. «Ἄ», εἶπε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, «ἂν ὁ λαός μου μποροῦσε νὰ διδαχτεῖ ἀπ' τὰ πουλιὰ καί, σὰν αὐτά, νὰ φροντίζουν τὰ μικρά τους καὶ νὰ προβλέπουν γιὰ τὸ μέλλον τους, τὰ σπῖτια θὰ ἦταν γεμάτα κι εὐτυχημένα καὶ ἡ φυλὴ μας θὰ ἦταν ἰσχυρὴ καὶ θὰ πρόκοβε».

Τὸ τραγοῦδι τοῦ Τροχίλου τὸ ἔφτιαξε ἓνας ἱερέας ποὺ πρόσεξε πὼς ὁ τροχίλος, τὸ πιὸ μικρὸ καὶ τὸ πιὸ ἀδύναμο ἀπ' τὰ πουλιὰ, τὰ ξεπερνοῦσε ὅλα μὲ τὸ πάθος τοῦ τραγοῦδιού του. «Νὰ ἓνα μάθημα γιὰ τὸ λαὸ μου» σκέφτηκε. Ὅλοι μποροῦν νὰ εἶναι εὐτυχημένοι· ἀκόμη καὶ ὁ πιὸ ἀσήμαντος μπορεῖ νὰ ἔχει τὸ τραγοῦδι του εὐγνωμοσύνης.

Τὸ τραγοῦδι τοῦ Δρυοκολάπτη καὶ τοῦ Γάλου λέει ὅτι παλιὰ τὰ πούπουλα τοῦ γάλου, τοῦ πιὸ γόνιμου ἀπ' τὰ πουλιὰ, εἶχαν στίς φτερωμένες θέργες τὴ θέση τῶν φτερῶν τοῦ ἀητοῦ. Ὁ δρυοκολάπτης ἀμφισβητεῖ τὰ δικαιώματα τοῦ γάλου. Ὁ γάλος ἀπαντᾷ :

* «Στὴ δική μου περιοχὴ τῆς ζωῆς ὑπάρχει μεγάλη δύναμη καὶ παραγωγὴ. Ἐγὼ πιὸ πολλὰ πούπουλα στὴν οὐρά μου ἀπ' ὅλα τὰ πουλιὰ καὶ γεννάω πιὸ πολλὰ ἀθρά. Ὅπου πάω τὰ μικρά μου σκεπάζουν τὸ ἔδαφος». «Σωστό», ἀπάντησε ὁ δρυοκολάπτης, φτιάχνεις τὴ φωλιά σου χάμω κι ἔτσι τ' ἀθρά σου βρίσκονται πάντα στὸν κίνδυνο νὰ τὰ καταβροχθίσουν τὰ φίδια, κι ὅταν τ' ἀθρά ἐκκολάπτονται τὰ μικρά σου γίνονται λεῖα σοὺς λύκους, τίς ἀλεπούδες, τίς νυφίτσες· λοιπὸν ὁ ἀριθμὸς σας ὅλο καὶ μικραίνει. Ἡ ἀσφάλεια εἶναι τὸ μόνο ποῦ μπορεῖ νὰ σιγου-

ρέφει τὴ συνέχεια τῆς ζωῆς (...). Ἐγὼ φτιάχνω τὴ φωλιά μου στὴν καρδιά τῆς ψηλῆς θελανιδιάς, ὅπου τ' ἀβγά μου καὶ τὰ μικρά μου εἶναι ἀσφαλισμένα ἀπὸ τὰ πλάσματα ποὺ τρῶνε τὰ πουλιά. Κι ἂν γεννᾶω λίγα ἀβγά, ἐκκολάπτονται ὁμῶς σ' ἀσφάλεια καὶ τὰ πουλιά μου ζοῦν μέχρι νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὰ χρόνια. Εἶναι δική μου ἡ θέση νὰ γίνω προστάτης τῶν ἀνθρώπων».

Ὁ γάλος παραμερίστηκε καὶ μ' ὅλο πού στὴ θέση του μπήκε ὁ ἀητός, δόθηκε μιὰ σπουδαία θέση στὸ δρυκολάπτη πᾶνω στὴ θέργα, ὅπου κυβερνᾷ τὸ κόκκινο μονοπάτι, πᾶνω στὸ ὁποῖο περνᾷ ἡ βοήθεια ποὺ ἔρχεται ἀπ' τὰ Χάκο.

Τὸ τραγούδι τῆς Πάπιας καὶ τὸ τραγούδι τῆς Κουκουδάγιας λένε πῶς αὐτὰ τὰ πουλιά ἀποκάλυψαν τὸ καθένα τὴν περιοχὴ τῆς ἐπικρατείας τους σ' ἓνα ἅγιο ἄνθρωπο, ἡ Πάπια στοὺς δρόμους τοῦ νεροῦ καὶ τοῦ ἀέρα, ἡ κουκουδάγια στὴ νύχτα. «Ἔτσι ὁ λαὸς καθοδηγεῖται ἀπ' τὴν Πάπια καὶ κρατιέται ξύπνιος ἀπ' τὴν κουκουδάγια». Τὸ ἱεροτελεστικὸ κλείνει μ' ἓνα τραγούδι εὐχαριστιῶν στὰ Χάκο.

Δέκατο τέταρτο ἱεροτελεστικὸ

Τὸ τελευταῖο ἱεροτελεστικὸ τῆς Δημόσιας Τελετουργίας, τὸ θράδυ τῆς τρίτης μέρας εἶναι ἓνα τραγούδι ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ δραματικὲς συμβολικὲς πράξεις, ποὺ τραγουδιέται σ' ἀνάμνηση τῆς ἀνακάλυψης στοὺς πατέρες.

* Θυμόμαστε τὰ ὁράματα τῶν πατέρων μας, τοὺς ἅγιους ἀνθρώπους στοὺς ὁποίους διδάχτηκε αὐτὴ ἡ τελετουργία.

Ἦ ἔλατε ἔδῳ

ἱερὰ ὄνειρα — τὰ ξέραν οἱ πατέρες μας —

ἔδῳ ἔλατε σὲ μᾶς!

Εὐχαριστίες τοὺς δίνουμε. Τὸ μήνυμά μας θ' ἀκούσουν ποὺ τὰ καλεῖ νὰ ῥθουν.

συνεχίζεται

